

DELFTSCH STUDENTEN WEEKBLAD

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: B. H. H. ZWEERS ♦ C. A. BAUDUIN
A. A. STHEEMAN, ♦ MEJ. C. H. M. BOEREE, ♦ F. J. M.
BOURDREZ

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦♦ Begin der jaargang 1 October. ♦♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koormarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

TWEDE JAARGANG — No. 15.

VRIJDAG 19 JANUARI 1923.

INHOUD: D.S.C.: Bibl. Soc. Phoenix; D. S. Motorclub; D. S. Alpenclub. — Jachtschotel van de week: Hooggeachte Heer Van Tongeren. — Vereenigingsleven: Voordracht en bericht lezing Vrije Studie; Bestuursamenstelling „Sanctus Virgilius”. — Gedachten en gedichten: Esmeraldus de Geweldige, II; Confidenties. — Centrale Commissie v. Studiebelen. — Ingezonden: Aan de D.S.W.-Redactie, met naschrift Redactie. — Familieberichten. — Correspondentie.

DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

II. Fransch.

Antone Tchekhov. — Salle 6.

— Theatre.

Léon Tolstoi. — Résurrection.

Alain Tournier. — Le Grand Meaulnes.

III. Engelsch.

Stephen Leacock. — Literary lapses.

V. Kritieken en Letterkunde.

James Boswell. — The life of Samuel Johnson.

Kasimir Edschmid. — Das Bücher Dekameron.

René Lalou. — Histoire de la Littérature française.

Samuel Johnson. — The Lives of the Poets.

VI. Geschiedenis.

L. Legrand. — Geschiedenis der Bataafsche Republiek.

Dr. H. M. R. Leopold. — Uit de leerschool van de spade.

Pierre Gusman. — Pompei. La Ville—Les Moeurs—Les Arts.

X. Kunst en Kunstgeschiedenis.

Max. Eisler. — Alt-Delft. Kultur und Kunst.

Ludwig Volkman. — Führer zur Kunst. Das Bewegungsproblem in der Bildende Kunst.

Ingaande 1 Januari zijn de volgende tijdschriften af- en aangeschaft:

Afgeschaft:

Tijdschrift voor Wijsbegeerte. — De Stem. — De Indische Gids. — Bladen van den Stadsschouwburg.

Aangeschaft:

Economisch-Statistische Berichten. — Scientific American.

DELFTSCHE STUDENTEN MOTORCLUB.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Motorclub brengt ter kennis van de leden, dat zij met den heer Roukema, eigenaar van de garage „De Phoenix”, naast de Studenten Societeit, een regeling getroffen heeft, waarbij den D.S.M.-leden een belangrijke reductie op stallingskosten wordt gegeven. Deze reductie zal grooter zijn, naarmate er meer leden stallen. Het Bestuur doet daarom een beroep op de leden, om, in hun eigen belang, zooveel mogelijk hiervan gebruik te maken.

Stalt dus alleen in de nieuwe Clubgarage.

D. S. ALPENCLUB.

In de maand December is bovengenoemd gezelschap opgericht; aanleiding daartoe was het verlangen van eenige Corpsleden om elkaar inlichtingen te geven betreffende het maken van hoogtoeren en het reizen in het gebergte in het algemeen.

Het gezelschap zal zijne leden in staat stellen voor het maken van reisplannen gebruik te maken van de ondervindingen van diegenen, die in het te bezoeken gebied niet meer geheel vreemd zijn. Juist met de tegenwoordig zeer wisselende omstandigheden, de tarieven van hotels, gidsen, enz. betreffend, welke onstabiele verhoudingen vooral thans voor het Duitse en Oostenrijksche bergland gelden, kunnen inlichtingen van diegenen, die kort tevoren persoonlijk ter plaatse geweest zijn, van groote waarde zijn. Men ontgaat dan ook de niet steeds geheel objectieve adviezen van reisbureaux en is in staat meer gedefinieerde gegevens van de te bezoeken streek te verkrijgen, in het bijzonder over den oogenblikkelijken toestand. Tevens kan het elkaar wederzijds verstrekken van kaarten, litteratuur, enz. het uitwerken van toerplannen vergemakkelijken.

Een in te stellen register zal het ter beschikking zijnde materiaal (kaarten, reisbeschrijvingen, litteratuur, enz.) op ééne plaats samenbrengen.

Voorts bestaat het voornemen in de toekomst, indien de belangstelling voor de vereeniging blijft bestaan, zooals die bij de oprichting tot uiting kwam, gunstige conditiën te verkrijgen voor groepen studenten, die de wintersport gezamenlijk denken te beoefenen, conditiën, welke reeds aan buitenlandsche studenten meermalen zijn verleend.

Verder zullen onderlinge samenkomsten, en door leden — eventueel door anderen — te houden lezingen belangstelling bij de leden opwekken voor minder bekende bergstreken, voor de bergsport, in het algemeen voor alles, wat met het alpinisme samenhangt.

Het Bestuur is als volgt samengesteld:

J. Schutter, President.
(Hooikade 17)

H. J. Kist, Secretaris.
(Noordeinde 1)

J. L. Bienfait, Penningmeester.

C. F. Carp.

E. W. Suringar.

JACHTSCHOTEL VAN DE WEEK.

VAN TONGEREN, BIOLOGISCH NEO-DARWINIST?
BESTE VAN TONGEREN?
WAT IS VAN TONGEREN?

(Overpeinzingen van een Pietekantropus Erektus.)

Hooggeachte Heer Van Tongeren,

Vergeef mij, dat ik hier iets schrijf, naar aanleiding van een stukje, dat niet tot mij, maar tot den heer Dinger was gericht.

Ik kan het echter niet nalaten, ik moet het u zeggen:

Mijnheer van Tongeren, u bent een slecht bioloog.

Gedoog, mijnheer, dat ik me u een oogenblik voorstel, wandelend op 't land in de frissche morgenkoelte. Na eenigen tijd gewandeld te hebben komt ge aan een wei, waarin een heele kudde veulens is opgesloten. Onmiddellijk zijt ge op uw biologisch qui vive, en nader beschouwend komt ge tot de conclusie,

dat dit geciviliseerde dieren zijn, want ze zitten stevig opgesloten binnen een omheining en kunnen niet daarbuiten. Plotseling krijgt een van de beestjes u in de gaten, kijkt u schichtig aan en rent dan als bezeten weg, zoodat in een ommezien van tijd 't heele veulenvolk door elkander springt en huppelt in allerdwaaste verwarring. Dit doet u van zinswijze veranderen. U zegt: „Hé, ze doen erg wild” en u concludeert, te doen te hebben met geciviliseerde wilde dieren.

Nog niet tevreden met dit resultaat blijft ge verder waarnemen en ge laat uw eerste conclusies geheel vallen: Het zijn dieren, zonder meer. Maar wat voor een soort?

Nog steeds is de toestand in 't weitje chaotisch, enkelen rennen koppig volhoudend in een cirkel rond, wegtrappend wat in den weg staat, anderen brieschen vurig, steigerend op de achterpooten, weer anderen maken potsierlijk sprongen, terwijl sommigen met sierlijk élan over de anderen heenspringen. Aan de kant echter staan eenigen gedwee toe te kijken. Dan komt de boer. Hij tracht de dieren te vangen. Vergeefsche poging; ze willen niet, en zelfs degenen die hij reeds gevangen had, schudden woedend het hoofdstel af en stuiven weer brieschend de wei in. De boer geeft het op en neemt de gedweeën, die aan de kant staan, mee, want hij moet vandaag ploegen.

Verwonder staart ge naar de overgeblevenen. Wat zijn dat toch voor dieren? Ze zijn voor paarden te klein, en dan die speelsche koppigheid, dat afwerpen van het hoofdstel! En eindelijk komt ge tot de groote ontdekking: **het zijn ezels, bruine ezels!**

Maar, ik protesteer tegen deze conclusie, want u hebt bij uwe studie geheel vergeten te constateeren of die dieren volwassen waren. En hierdoor hebt u niet begrepen, dat 't **jonge paarden** zijn.

Jonge paarden, waarvan de meesten later flink zullen trekken voor de ploeg, brood rondrijden, bier transporteeren, mijnwagentjes voortzeulen, waarvan er zelfs mest zullenervoeren. Er zijn er, die zielig voor een aapje zullen loopen, er zijn er, die sierlijk voor een heerenrijtuig zullen stappen; weer anderen zullen coquet draven voor een tonneau, gemend door een stevig meisjeshandje, sommigen zullen vurige hengsten worden, terwijl een enkele uitverkorene prijzen zal behalen op paardentoonstellingen of zich dood zal loopen op een renbaan.

En al die edele toekomstbeelden, die geen hersenschimmen, maar onomstootelijke waarheid zijn, ziet u over het hoofd?

U noemt ons *pithecanthropus erectus* (ik neem het u niet kwalijk, en bewijs dus daardoor een echte te zijn). U noemt ons menschen, en dat alleen omdat we, zoolang we de vrijheid hebben, weigeren te loopen in het gareel, omdat we in onze jeugd bokkesprongen maken, omdat, als we eens met edel élan een gewaagde sprong nemen, we er zelf later om lachen, héél wel wetend, dat we nog niet oud genoeg zijn om zulks met succes te doen.

U noemt ons menschen en ziet niet, dat we jonge menschen zijn.

Wees toch niet zoo kortzichtig om onze heele levensbeschouwing „bekken” te noemen. We staan nu nog vrij tegenover elkaar en kunnen elkander eerlijk zeggen wat we denken, en als we later volwassen zijn, zal de afhankelijkheid van grootmachten ons 't „bekken” wel afleeren.

Ja, we zijn nog wild. We zijn nog onmaatschappelijk en we willen 't blijven onze heele jeugd. Omdat we niet willen gevangen worden in een hoofdstel-met-oogkleppen van een of andere politieke partij.

Omdat we onze levenslust willen laten borrelen om later des te rustiger te kunnen zijn.

En thans wat u zelf betreft:

Ik weet niet hoe oud u bent, maar als u nog beneden de 28 vertoeft, dan lijdt u aan zelfoverschatting. Neem uw eigen prestaties, handelingen en gebaren toch niet zoo ernstig en zwaarwichtig op, uw geest is nog niet volgroeid, en uw gewichtigheid dreigt te gaan lijken op die van een dreumes van vijf jaar, welke parmantig met een chocoladecigaret aan zijn hoofd loopt.

Doch om beter door u begrepen te worden zal ik weer biologisch spreken.

Herinnert ge u nog de diertjes, die in de wei met doodelijken ernst langs den kant stonden. Die beestjes, die de weloverwogen rustige allures van paarden hadden aangenomen, waarvan de boer gretig profiteerde om ze als paard te gebruiken?

Wat zijn dit? Ze zijn zoo groot als ezels en hebben de ernst en gedweeheid van paarden. En u concludeert: Paard en ezel, het zijn muilezels.

Welnu, meneer van Tongeren, u bent een muilezel. En dit zeg ik nu niet uit kinderachtige weerwraak, omdat u ons apen noemde, maar omdat ik er oprecht van overtuigd ben. Laten wij echter hopen, dat uw ontwikkeling, evenals dit het geval was bij de veulens, deze conclusie zal weerspreken, en dat gij later geen groote muilezel zult blijken, maar heusch paard.

Dit hoop ik van ganscher harte.

t.a.v.

d'Argencour.

VEREENIGINGSLEVEN.

DELFTSCHE STUDENTEN DISPUUTGEZELSCAP „VRIJE STUDIE”.

Voordracht door den heer Prof. Dr. Ph. Kohnstamm over *Natuurwetenschap en Determinisme*, op Donderdag 25 Januari 1923, 's avonds 8 uur, in de Bibliotheek der Techn. Hoogeschool.

Belangstellenden, niet-ingeschrevenen aan de T.H., kunnen kaarten bekomen bij den Secretaris.

De Secretaris,

Voorstraat 107.

J. A. G. van der Steur Jr.

BERICHT.

De lezing van den heer Ph. C. Visser over de *Karakorum-Expeditie* op Maandag 29 Januari 1923 zal plaats hebben, niet in de Bibliotheek der T.H., doch in de *kleine schouwburgzaal der Stads Doelen*. Voor tijdige toezending van kaarten, recht gevend op gereserveerde plaatsen, kan slechts worden ingestaan, indien deze worden aangevraagd vóór 23 Januari 1923.

Ingeschrevenen aan de T.H., niet-leden van „Vrije Studie” of de „D.S. Alpenclub” hebben geen toegang.

De Secretaris van „Vrije Studie”,

Voorstraat 107.

J. A. G. van der Steur Jr.

De Secr. v. d. „D. S. Alpenclub”,

H. J. Kist Jr.

R.K. STUDENTENVEREENIGING „SANCTUS VIRGILIUS”.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

J. Froger, Voorzitter.

W. Boekelman, Onder-Voorzitter.

H. Poelmann, Secretaris.

J. Hofhuis, Penningmeester.

O. Mariman, Beheerder.

A. v. Mourik, Onder-Beheerder.

F. Wijckerslooth de Weerdesteijn, 2e Secretaris.

Mej. M. Kaag, Bibliothecaresse.

J. Rademaker, Federatie-afgevaardigde.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

ESMERALDUS DE GEWELDIGE.

Boek I. Behandelende de verstands-opponenten en obstructie-mogelijkheden van het kleine zieltje.

Hoofdstuk II. — „De eerste schrede” van Esmeraldus.

„Ik zal u verhalen,” begon Esmeraldus zekeren avond, „een gesprek, dat ik had met een meisje. Hoe ik haar leerde kennen doet niets ter zake, nog minder hoe haar naam was. Haar karig brood verdiende zij als verkoopstertje in een hoedenwinkel. Ik had haar leeren kennen, achten en liefhebben.

Nee, mijne vrienden, uw glimlachen toont weer de kortzichtigheid van uw denken. Ge meent weer menschenkunde in het midden te moeten brengen, daar waar gij menschenkennis mist. Het was mij geenszins te doen met haar de enkele avonden van ons samenzijn door te brengen in dartel gespeel, luchthartige geestigheidsjes en lichtzinnig minnekoozen. Geenszins. Ik wil niet zeggen, dat in eersten opzet mijn jeugdige bloed zich onbetuigd liet; ik wil zelfs niet verhalen, dat een zontje van haar donkerroode lippen niet alleen mij zeer verheugen zou, ja, zelfs zeer begeerlijk leek: maar al deze zoo rein menselijke wenschen liet ik varen, wanneer zij wandelde naast mij en een vragenden trek in haar zoo zuiver gebogen wenkbrauwen afwachtend mijn opmerkzaamheid vestigde. Dan kwam er een schroom in mij op, die al deze lichtzinnige gedachten verdrong, dan was het een ernstig verheugen, dat mij dankbaar stemde jegens haar, zoodat elke toenadering, gegrondvest slechts op mijn eigen genoegen, verre geband werd.

Toch was het eens, dat ik afweek van juist vermelde gedragingen. Dat wil ik u verhalen.

Het was een nazomeravond. Ik had haar aangetroffen op de door ons afgesproken plaats. Brandend heet was de dag geweest en zwijsend gingen we nu langs de nog bedompt warme stoffstraten, doelloos, zonder belangstelling voor anderen, noch voor ons zelve. In drommen waren de menschen gegaan naar de zeekant, in groote hoeveelheden de jongeren getweeën, de ouderen met nasleep van jengelend kroost, en dit wegtrekken bracht zoo'n verlaten leegheid in de straten, dat wij zwijsend, nauw langs de huizenrij voortlopend, onszelf te veel waren. Daar

leidde onze weg toevalligerwijs langs een huis, achter een kleinen tuin gelegen; waarvan de ramen wijd open stonden, bij het licht van een schemerlamp, zacht werd gesproken.

„Dat is het!” fluisterde ik zacht en voegde er aan toe: „Komt, mijn meiske, mijn donker mooi meiske, laten wij naar huis gaan, naar mijn huis, mijn koele ruime kamer. Dan zal ook ik de ramen wijd open slaan, zoodat de geur der jasmijn in den tuin daar binnen zal komen. Dan ontsteek ik het warme licht van kaarsen in mijn sierlijke koperen kandelaars. Op de marmere schoorsteen wil ik ze zetten en gij zult daarbij zitten, diep weggedoken in een grooten stoel. Ik zal gaan in een donkeren hoek om stil te kijken naar den warmen glans van je gitzwarte haren, naar de slanke lijnen van je koelblanke handen. Dan wil ik zeggen heel veel dingen, alleen maar om zacht te kunnen spreken en te luisteren naar mijn eigen stem. Mijn kamer is hoog en veel gaat verloren door het opene venster den avond in. Stil zal het er zijn als in een bosch van oude hoge boomen. Wij tweeën zijn er alleen en alleen voor ons beiden. Ga met mij mee, mijn donker mooi meiske.”

En wij gingen! Terwijl ik dit alles zeide, had zij mij aangekeken, eerst verwonderd met groote vraagogen, daarna afkeurend en een kleine trek van spot om haar mond. Maar toen ik had uitgesproken en even de stilte der straten over ons kwam, nam ze mijn hand, schudde krachtig haar hoofdje en zei zachtjes: „Ik wil het.”

„Voordat ik verder ga, mijne vrienden, heb ik tot u allen een verzoek te richten. Het is mijn droeve ervaring, dat een dergelijk onderwerp gedachten bij u wakker roept, die uw gezicht doet verworden tot een grijns van een dusdanige onnoozelheid, dat mij bij het zien ervan den lust ontbreekt; mijn verhaal voort te zetten. Een andermaal zal ik hierover duidelijker spreken; nu hoop ik slechts, dat ge aan mijn verzoek gehoor geeft; dat is: het groote middenlicht te dooven en dit vertrek te hullen in een zoodanig duister, dat ik slechts gestalten om mij heb, tot wie ik spreek en geen domlachende onsmakelijke grijns-maskers.”

Toen hieraan met groot protest gehoor was gegeven, vervolgde Esmeraldus zijn gesprek.

„Zwijgend keerden wij terug, en het was eerst op het oogeblik, dat ik de sleutel stak in het slot van mijn woning, dat zij plotseling mijn arm pakte en strak voor zich uitkijkend, met zachte stem vroeg:

„Is het eigenlijk niet slecht, Esmeraldus?”

„Kijk, mijne vrienden, dit trof mij meer dan ik u zeggen kan. Zij was verloofd met een gewoon jonkman (ik kende hem van aanzien), en nu bij het binnentreden van mijn woning kwam bij haar de gedachte aan hem, wien ze haar woord gaf.

Ik had hieraan gehoor moeten geven; ik had mij moeten leiden naar haar rein gevoelen, maar ik herhaal het nog eens, ik week af van den weg, dien ik tot nu toe gevolgd had.

Waarom mijn eigen zelfzuchtig genoeg te stellen boven den glashelder stem van haar hart?

Hoe weinig had ik eerbied voor dit alles, toen ik antwoordde:

„Och, denk hier niet over! Wat slecht was gisteren, is morgen goed geheeten en wat men in mij prijst, wordt afgekeurd bij anderen! Slecht waren zij, die de wetten maakten, en slecht zij, die ze verbraken. Kijk naar de troostloos verlaten straten! Zoo staan wij later in het ruime leven alleen en scheppen onze eigen wetten. Alleen zijn wij beiden in de groote stad, alleen vóór ons beiden geldt goed en kwaad. Is het dan slecht in mij om vervuld te zien de grootste van mijn wenschen, en zou, wanneer ik het slecht vond in jou, je toch hebben gevraagd met mij te gaan?”

„Ziet, mijne vrienden, zoo leidde ik haar binnen, in mijn groote kamer. Geen vrouwelijk wezen had haar muren ooit omsloten (mijn hospita maakte op deze benaming geen aanspraak). Maar neen, ik wil niet in harde woorden stukslaan die wonderlijke emotie, te meer daar het steeds groeiende geschuif van uw groote schoenen over den grond mij het bewijs geeft, dat uw brein zich dusdanig geprikkeld voelt, dat elk simpel woord zal worden aangegrepen en gerukt op een plaats, waarin gij het wilt bekluren. Ik zal mij dus beperken tot het gesprek en hare noodlottige gevolgen.

Na eenigen tijd van zwijgen begon ik aldus:

„Mijn klein mooi meisje, dat als een stil licht kwam in de duisternis van mijn sombere kamer, zeg mij, en laat er uw antwoord zijn als een rieten korfje vol kleine wenschen: Wat is van alle dingen op deze rijke aarde datgene, wat je nu nog zoudt willen bezitten?”

Een vragende stilte steeg op, toen hief ze haar schouder tje hoog, als was het haar om het even, en zei met een stemmetje als een koperen muntje: „Niks.”

„Ik wist het,” riep ik uit „wat vraagt er den bloeienden boomgaard om meer, als er zonneschijn is en het luchtig gespeel van ranke vlinders rondom haar bloemen.”

„Gelijk het vogeltje, dat sprak: „Begeert niet, wat ge niet krijgen kunt,” zoo kwamen je lichtende woorden tot mij. Wat zou men je kunnen schenken. Zelfs het zachtveerende voertuig. . . .” „Hé ja, een auto,” viel ze zacht in.

„Zeker, wederom proef ik den zonnigen lentegeur in deze zoo simpele wenschen. Uit te gaan langs velden en wegen, te zien naar den maaienden boer op den akker en den arbeider, zwaar-

torsend den last op zijn schouderen. Te leven een ander bestaan, langs mooie dingen te gaan, en te aanschouwen het bouwen door nijvere menschenhanden, te doorvoelen een dieper geneucht en alleen te doen wat ons een vreugde bereidt, bevrijdt van de banden, die beletten, dat wij ons geven en wijden aan het heerlijke leven, dat, waarnaar onze lippen vragen. . . .” „Rumboonen is ook wel goed,” viel wederom haar simpele begeerte in den stroom van mijn woorden, als had ze iets anders willen zeggen.

„Nietwaar, mijn mooi meiske! Datgene wat genuttigd wordt met het uiterste topje van onze verluchte gevoelens, dat is voorwaar een wonderlijk genoeg. Wanneer alles vervluchtigt, tot exquisite verfijning, de geur van een bloem, de kleur van den wijn, de zuivere doorschijning van een klein porceleinen beeld en de zachte streeling van fijn damast. En toch! Even te proeven den geurenden donkeren Bourgonjewijn maakt nog niet dronken. Even te nippen aan den bedwelmenden roes van het kwade, maakt nog niet slecht.

Edoch, hij, die den rooden wijn niet drinkt met volle teugen, met zijn hoofd en zijn hart en den geur niet ruikt en de kleur niet ziet, kent niet den waarachtigen dronk. Maar hij, die het kwade mint om den zin van het kwade. . . .!”

Met een ruk bedwong ik mijn woorden. Opkijkend zag ik, hoe een pijnlijke trek zich op haar anders zoo onbewogen gezichtje teekende en opeens, draaide zij zich om in den hoogen stoel, als ware dit moedwillig gedaan mij te storen. In vreeze keek ik haar aan. Zwijgend wachtte ik af in vragende stilte, een angst schaamteloos van ontledende gedachten steeg hoog op.

„Zeg mij om 's Hemels wil, waarom aldus deze stemming, van pijn en smart doordrenkt. Waarom worden je gitzwarte oogen omhuifd van somber gepeins. Een zwaar vermoeden, donker als den avondhemel jaagt op boven dit samenzijn. Breek af dit moordend zwijgen, laat af van de phantazieën, die als trossen krijgsknechten oprukken achter de hooge welving van je slapen. Zeg mij, al ware het dat de trilling van je woorden zou doen breken de kristalreine band tusschen jouw hart en het mijne! Wat is er door jou slecht geheeten?”

Weer wachtte ik af na den deinenden klank van mijn verhefte stem, maar geen woord kwam over haar lippen. Alleen een kort lachje, minachtend kort.

Ziet mijne vrienden, toen wist ik genoeg. Wanneer het u overkomen zou zijn, zoudt ge geoordeeld hebben als een eigin-dunkele bekrompene. Gij zoudt het gedachtetje vertroeteld hebben: „Wat kan het haar schelen wat slecht zij of niet; haar minachtend lachje beduidt niets anders. Mij heeft zij bemind.” Neen, dit was het niet.

Oh gij, die uzelf zoo graag nuchter noemt, welk een waanwijze dwazen zijt ge in uw begeerten. Dit komt slechts bij hen op, die anderen oordeelen naar eigen maatstaf.

Ik wist het beter. Niet ik was het, nee, de gedachten aan haar vriend, dien ze zoolange bande uit het bewustzijn, dat was het, waarom zij zichzelf minachtte.

Maar genoeg. Zwaar van schaamte stond ik op en legde mijn handen rond hare slanke schouder tjes. Zoo hief ik haar op, om haar te leiden den trap af naar buiten. Bij de deur stak ik mijn hand uit, welke zij weigerde, terwijl zij heen ging en lachte. „Ezel”, mompelde ze zacht.

Zoo kwam ik terug, diep wanhopig op mijn weer eenzame kamer, mijn grofheid verwenschend en met een afschuw jegens mijzelf, haar dit gewild te hebben aangedaan, dit donkere meisje, dat zoo zeer lief had.

(Wordt vervolgd.)

CONFIDENTIES.

Ik ben verliefd, en niet maar zoo'n beetje, doch ernstig, zwaar, degelijk verliefd. Als ik thuis kom na den arbeid, zet ik me in een luie stoel aan de open haard, waarin een helder blokken-vuur brandt, verzorgd door trouwe vriendenhanden, en met traag bewegen mijner slanke vingers neem ik een sigaret uit mijn gouden koker, en steek die op. Behagelijk achteroverleunend beschouw ik de rookkringetjes, die, warrig zich wettelend, de een na den ander, omhoog gaan. Dan weer laat ik voorzichtig m'n blik vallen op het vuur, terwijl m'n lichtlooze oogen de vlammen zien en toch niet zien.

Zóó is het niet erg. Ik ben wel niet gezellig, doch dat is dan ook alles.

Mijn vriend, mijn ongewone zwijgzaamheid opmerkende, hij vraagt me: „Kees, wat hebt ge, scheelt er iets?” Met een enkel woord stel ik hem gerust; zelfs voor hem blijft mijn doffe hartepijn een geheim.

Wél erg is het, als de onrust in me opstijgt. Dan wordt ik naar buien gedreven; in een onbestemd verlangen loop ik uren achtereen door grazige weiden, en praat tegen blanke en bruine koeien, die, met hun droomoogen, me aanstaren, mij het gevoel geven niet gansch alleen te zijn met m'n heerlijk kwellend geheim.

Niets is er, dat in dezen toestand mij wil lukken; ik sta uren op lab. en triteer m'n vingers zwart, doch steeds blijven mijn gedachten zwerfend, m'n bepalingen fout.

Zoo leef ik dan, heen en weer gedreven op de eb en vloed mijner stemmingen, totdat Vrijdags, als een springvloed, de climax van m'n onrust komt.

's Avonds! Een vreemde twijfel maakt zich van mij meester, ik wil vluchten, door den grond zakken, weg, heel ver weg zijn, doch dan is het reeds te laat, ik ben mijzelf niet meer meester, ik doe een stap naar voren, lach onzeker.....

Den volgenden dag tracht ik me alle details van ons gesprek te herinneren, somber zinnend over de uitwerking van m'n woorden, van m'n gloeiende blikken, om dan, geslingerd tusschen angstige onzekerheid en blijde overtuiging, weer te trachten een week door te komen.

„Nelis”.

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIËN.

Te huur tegen 1 Februari: ⁽⁶⁾
een Zit- en Slaapkamer
 op goeden stand in Wippolder te Delft, tegen f 35,- per maand.
 Adres CORNELIS TROMPSTRAAT 1 (2 × bellen) Delft.

Tegen Maart a.s. ter overname aangeboden:
Groote Gem. Zitkamer
 (boven voor) met GROOTE SLAAPKAMER.
 Over te nemen van twee afstudeerende Heeren.
 Adres: NOORDEINDE 1. ⁽⁷⁾

Violles aangeboden
 door gedipl. leeraar. ⁽⁶⁾
 C.J. PANMAN, Hugo de Grootstr. 94

F. OOSTERHOFF
 ≡ ANTIQUITEITEN ≡
 VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

HUIS VAN DEN EERSTEN RANG
 BEKEND DOOR ZUN MOOIE LIGGING
 EN UITMUNTENDE KEUKEN

WIJNHAVEN 6-7
 - DELFT -

ZALEN VOOR VERGADERINGEN & PARTUEN

36

**AFDEELING TEEKENBENODIGDHEDEN VAN
 TECHNISCHE BOEKHANDEL J. WALTMAN JR.
 BINNENWATERSLOOT**

Tijdelijke, goedkoope aanbieding van
Passerdoozen en Teekentafels.

VULTREKPEN „MINERVA”
 voor zoover voorraad is voor f 2.50.

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN VRIJDAG 19 JANUARI 1923.

CENTR. COMMISSIE V. STUDIEBELANGEN

CENTRALE COMMISSIE.

Voorzitter en Secretaris zullen iederen Donderdag — uitgezonderd in de vacantiën — van 11½ tot 12½ uur spreekuur houden op Voorstraat 107.

INGEZONDEN.

AAN DE D. S. W.-REDACTIE.

Het spijt mij reeds een terechtzetting ten aanzien van den heer Bodde ingezonden te hebben, nu de redactie zelve er veel dringender om vraagt door haar artikel „Misplaatst Protest” in het laatste nummer. Want ten slotte is het heele artikel van den heer Regout niet waard dat men er zich dik om maakt en als zoodanig is er dan ook van Bondszijde niet op gereageerd. Iets anders is het met bovengenoemd redactioneel artikel, waarin het opnemen van Bondsvijandige stukken wordt verdedigd op grond van het feit, dat de Bond pogingen aanwendt leden te werven onder de nihilisten. Dat de redactie daar bezwaar tegen maakt en als „samenspannen achter den rug van het Corps” kwalificeert, bewijst voldoende haar anti-Bondsgeest en overdreven vereenigings-chauvinisme. Zij kan zich blijkbaar nog niet opwerken tot een ruimer en hooger standpunt, waarbij de vereenigingsstrijd als den-student-niet-waardig wordt verworpen om plaats te maken voor een begrijpen en waardeeren van elkanders bedoelingen. Althans de redactie, die toch geacht mag worden uitverkoren te zijn uit velen, wegens haar capaciteiten, moest weten dat een dieper doordringen tot de motieven van een bepaalde daad meestal voert tot een veel mindere beoordeeling ervan en niet zelden zelfs die daad geheel doet billijken. Daarom had ze zich ook wat betreft de nihilistenplannen van den Bond eerst beter op de hoogte moeten laten stellen alvorens dat als motief aan te grijpen om een actie tegen onze vereeniging te ondersteunen.

U moet zich in de allereerste plaats goed in het hoofd prenten, dat de Bond geen strijdvereeniging, — ja, zelfs geen concurrent — is van het Corps. Voor zoover haat en minachting kunnen worden weggenomen door een beter verstandelijk inzicht, wil ik dit hier even beproeven. Het Corps beoogt de voordeelen van het gezelligheidsleven aan de studenten te brengen en dat die voordeelen vele zijn kan alleen betwijfeld worden door iemand, die nooit met de georganiseerde studentenmaatschappij heeft kennis gemaakt. Ik veronderstel dus hierin volkomen eensdenkendheid en toestemming en gan iet verder op die voordeelen, die in hoofdzaak den mensch en niet den technicus betreffen, in.

Het ware dus wenschelijk dat ze aan ALLE studenten gebrecht konden worden en dat niemand verstoken bleef van de heilzame invloed der omgang met anderen, buiten de studie om. Nu willen we samen — hoewel we het nog niet onderling eens zijn — toch eenstemmig het feit constateeren, dat het D.S.C. percentsgewijze steeds minder studenten is gaan omvatten. Waarom werden die anderen geen lid? Voelden ze niets voor het gezelligheidsleven? De oprichting van den D.S.B. in 1897, geeft daarop een ontkennend antwoord. Het Corpslidmaatschap stelt eischen, waaraan niet ieder kan of wil voldoen. De één moge die zoeken in de wijze waarop gewoonlijk ontgroend wordt, de ander — en dat is verreweg de meerderheid — heeft financiële bezwaren en een derde is misschien tegen de clubvorming enz. enz. De Bond beoogde nu allen, die wel voor het vereenigingsleven voelden, maar om de één of andere reden (onverschillig welke) geen lid wenschten te worden van het Corps in zich op te nemen. Haar bestaansrecht zou vervallen zoodra het Corps deze beletselen (maar dan niet in schijn en óók niet voorloopig) had weggenomen. U zult me nu toch toe moeten geven dat de Bond geen enkel lid telt, dat, wanneer deze vereeniging niet bestaan had, lid van het Corps was geworden. Vervolgens moet u erkennen (als logisch gevolg van de voornoemde FEITEN) dat de Bond géén strijdvereeniging beoogt te zijn van het Corps doch een tijdelijke aanvulling, die ophoudt te bestaan zoodra het Corps democratischen geworden is. Vereenigingshaat en vereenigingsstrijd zijn dus absoluut misplaatst en uitingen van een verkeerd inzicht in de ware verhoudingen. Ten derde moet u toestemmen dat ook de Bond haar taak slecht verricht, wanneer zij niet de meerderheid der niet-Corpsleden omvat. Nu is het aantal harer leden t.o.v. dat der nihilisten belachelijk klein en weer doemen voor ieder, die nadenkt de vragen op: Waarom worden die anderen geen lid? Voelen ze niets voor het gezelligheidsleven?

Daarop wil de Bond antwoord hebben en vandaar haar onderhandelingen met het nihilistenbestuur. Vermoedelijk zal ze een soort enquête instellen om te vernemen welke bezwaren

tegen toetreding tot den Bond bestaan en in principe is zij geneigd om die bezwaren, mits zij gegrond zijn, weg te nemen. Dat had haar oprichter reeds 25 jaar eerder als eisch der vereeniging gesteld, maar de Bond voldoet momenteel niet aan de haar opgelegde taak en dat moet veranderen. En wat nu dat buitenlidmaatschap betreft, met die microscopische contributie, waarover nog absoluut geen eenheid bestaat en die misschien geheel wegblijft; zij zou een antwoord kunnen zijn van den Bond aan de nihilisten, wanneer deze in een heele groote meerderheid wél voelen voor de Bondsprincipes n.l. aandringen op wegname der beletselen, die een algemeene invoering van het corpslidmaatschap in den weg staan en zich toch niet geroepen gevoelen nu reeds in den Bond de verwezenlijking van het ideaal te zoeken door kroeglid te worden. Natuurlijk is het ongerijmd deze menschen f 20,— contributie te laten betalen, die gebaseerd zijn op een deelname aan het gezelligheidsleven.

En nu kom ik terug tot mijn uitgangspunt en vraag aan de redactie het antwoord op de volgende vragen:

— Is het rechtvaardig geoordeeld dergelijke pogingen als de Bond van plan is aan te wenden met „achter den rug samenspannen” te betitelen?

En zoo ja (dit antwoord is nu toch vrijwel uitgesloten, niet-waar?):

— Mag dat dan voor de Redactie een motief vormen om schimpstukken tegen den D.S.B. op te nemen?

Mij dunkt, eerlijke welgemeende kritiek is op zijn plaats en moet steeds dankbaar aanvaard worden, waar zij beoogt fouten weg te nemen, door erop te wijzen, maar aan deze eisch voldoet noch de Jachtschotel van den heer Regout, noch het onjuiste stuk van den heer Bodde, noch de rechtvaardiging van de Redactie.

H. VAN TONGEREN.

Wij stippen bij beide vragen aan:

Sub 1). De voorstellingen van zaken door den heer v. T. zijn onjuist. Het plaats van het „bondsvijandige” stuk van Cér heeft niets te maken met het redactionele „Misplaatst protest”. Onze verdediging der opname van eerstgenoemd stuk kan hij vinden in D.S.W. No. 11; dat wij, mede naar aanleiding van het befaamde protest, een klein bedenkingje lanceerden tegen de zedelijke Federatie-politiek-„systeem van Wouw” is weer een geheel andere kwestie.

De 2e vraag, die de heer v. T. ons stelt, is dus geheel overbodig.

Ter zake, d.i. de Bond-Nihilistenzaak. Ook hier wordt ons door den bona-fide heer v. T. t noodige in de redactionele schoenen geschoven. Gelukkig toont zijn verklarend betoog de juistheid van ons bericht in No. 12. Laat de D.S.B. zooveel propaganda maken als hij wil, hoe meer gezelligheid hoe beter. Maar waarom met de groep niet-Corpsleden, die zich vereenigden om der wille hunner gelijkgerichte belangen in de D.S. Federatie, in zijn geheel over zoiets te onderhandelen? Mochten alle aangeslotenen iets voor bovengenoemde verklaring aan 't adres van het D.S.C. voelen, welnu dan kan die organisatie dat alleen wel af en houden de leden meteen de eventueele „kleinigheid” in den zak.

Zoals u haar beschrijft, Heer van Tongeren, is de nieuwe Bondsactie in den grond nobel en groot.

Maar de Federatie bij hare uitvoering te betrekken was o.i. fout en gaf haar een (al dan niet zedelijk) politiek tintje. Al wat wij deden was dit te constateeren en te waarschuwen voor den vertroebelenden indruk op buitenstaanders in een zinsnede, welke u ons op tendentieuze wijze als eigen qualificatie aansmeert.

Dat u tengevolge van deze begripsverwarring vervalt in het mikken van een serie groote woorden in onze richting, nemen we u niet kwalijk.

Red.

FAMILIEBERICHTEN.

Heden overleed mijn geliefden Broeder
RADEN MAS SARWEDO,
in leven electrotechnisch student.
RADEN MAS SARSITO.
Delft, 8 Januari 1923.

CORRESPONDENTIE.

„Filister”, wij kunnen uw bijdrage niet plaatsen, als uw naam, zooals hij vermeld staat in uw geboortacte, ons niet bekend is.

ADVERTENTIËN.

JOH. A. LOMMERS (6) **MOLSLAAN 133. ♦♦ TELEFOON 729.**
Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

CAFÉ RESTAURANT DUYSER

HOEK PHOENIXSTRAAT

DINERS 5-7 uur.

à la carte den geheelen dag.

JOH. GRABIJN

Heerenkleeding naar Maat

OUDE DELFT No. 239 - DELFT (10)

ALLES (10)

wat valt onder de benaming **DRUKWERK** (Naamkaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties, Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door
N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND
Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

Bij de Technische Boekhandel en Drukkerij J. WALTMAN Jr. te Delft zijn verschenen:

LEERBOEK DER ELECTRISCHE TRACTIE

DOOR

Prof. Dr. H. S. HALLO, w. i.

HOOGLEERAAR AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Deel I. HET ROLLEND MATERIEEL.

Prijs in blauw linnen stempelband f 16.—

Gebrocheerd in omslag f 14.—

BEKNOPT LEERBOEK DER ELECTROTECHNIEK

DOOR

Prof. C. L. VAN DER BILT, c. i.

HOOGLEERAAR AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Derde herziene en vermeerderde druk.

Prijs in één blauw linnen stempelband f 12.— In omslag gebrocheerd in 2 deelen f 10.25